

Rjendskab til hinandens Kræfter og hvor man derfor er udfat for at tage fejl ved Valgene, navnlig ved Valget af en Formand, da der ganske vist fordres ganske særegne Egenskaber til at være en god Formand. Jeg troer derimod, at i en Forsamling, der er saa lidet talrig som den nuværende, og som allerede har bestaaet i en Række af Aar, og for en stor Deel af de samme Medlemmer, kan forudsættes en saadan gjenfaldig Personalkundskab, at der ikke behøves en saadan Revisionsret for at rette Feil ved Thingets egne Valg. Hvad Forretningerne angaaer, da ere de jo i højeste Grad af den Beskaffenhed, at en hyppig Vexlen af Formand vilde medføre stor Forstyrrelse, thi det er ikke nok, som jeg tillod mig at bemærke, at der hører stor Ovelse til med Logisk Skarphed og Fiihshed at lede ikke blot Debatterne, thi det er det mindste af det, men den hele Lovgivningsvirksomhed, hvilket ofte ikke findes selv hos de dygtigere Medlemmer, men det er et saa sammensat og compliceret Forhold, at Enhver, selv den dertil bedre Skikkede, som uden Varsel skal trænge ind deri, vil have ikke lidet ondt ved at sætte sig ind i den hele Plan, der vel har sine Normer i Forretningsordenen, men hvor der dog er grumme meget overladt til Formandens egen Conduite. Naar det er forudsat i Grundloven, at Sessjonerne kun skulle være i to Maaned, og det lader til, at Alle ere enige om, at det vilde være høist ønskeligt, at man, om muligt kommer dette Tidspunkt saa nær, som det lader sig gjøre, selv om det ikke fuldstændigt kan naaes, saa forekommer det mig, at den her omtalte Bestemmelse hører til den Række af Regler, der ikke ere beskyttende Normer, men i høi Grad byrdefulde, og det vare vi jo enige om, at vi skulle gennemgaa vore Forretningsformer, holde dem i Hævd, der kunde være til Beskyttelse og Styrke for en moden, rolig og sikker Fremme af Forhandlingerne, og sjerne dem, der ere til unyttig Bebyrdelse; til de sidste regne vi de maanedlige Omvalg af Embedsmænd. Fremdeles ville vi endog spare et Nummer paa Dagsordenen, naar den Bestemmelse vedtages i Forretningsordenen, at Formanden — det vil sige Sessjonens Formand — skal i Mellemtiden imellem Sessjonerne varetage de enkelte Rigsdage vedkommende Ting,

som i Mellemtiden kunne foresalbe; en ganske lignende Bemyndigelse faaer naturligvis Formanden i det andet Thing, og begge Formænd behandle da disse Sager collegialiter. I § 2 er det forudsat, at Alderen, hvor der er lige mange Stemmer, skal gjøre Udslaget. Det kunde i og for sig være tvivlsomt, om det er den ældste eller den yngste Alder, der skal foretrækkes; imidlertid antager man, at det er den ældste, skjøndt jeg ikke kan nægte, at med Hensyn til Secretairvalgene navnlig kunde det, naar Spørgsmaalet blot betragtes fra et Naturrets-Standpunkt, være tvivlsomt, om ikke den yngste Alder bliver at foretrække. Imidlertid er det vedtaget, at det skal være den ældste. Jeg troer imidlertid, at det vilde være hensigtsmæssigere, at Lodtrækningen gjorde Udslaget. Det vil nemlig erindres, at inden man kommer saavidt, at der er Brug for en saadan Afgjørelse, har man udtømt alle de hensigtsmæssigere Midler for at udfinde Majoriteten, og vi have paa den anden Side af Atlanterhavet et ganske friskt Exempel paa, hvad der kommer ud af ikke at have en saadan Regel. Vi staae her ligeoverfor en uopløselig Gaade: at tilveiebringe Majoritet, hvor der er ligemange Stemmer. Det er Tilfælde, som sjældent indtræffe i Praxis, men i saa Fald er man berettiget og forpligtet til at sige, at begge ere lige nær til at blive Majoritetens Candidat, da de begge have lige mange Stemmer. Jeg troer nu, at Lodtrækningen er det hensigtsmæssigste Mittel til at erholde en Afgjørelse, thi derved opnaaer man, at Ligevægten virkelig haandhæves heelt igjennem, idet nemlig de to fuldkomment lige Berettigede deeltage i Lodkastningen, som gjør Udslaget, og det forebygges, at man, navnlig under meget stærke Modsatninger, skulle vælge den ene fremfor den Anden, fordi han var ældre og altsaa havde størst Udsgt. til at gaae seirrig ud af Concurrencen. Jeg skal ogsaa nævne, hvad der i Betænkningen er gjort opmærksom paa, at dette er den Udvej, der i vor Lovgivning, navnlig den senere, er gaaet; idet den navnlig er foreskrevet i Valgloven med Hensyn til Landssthinget og i Valgloven med Hensyn til Rigsraadet, som altsaa ere to meget gode Lovanalogier, Analogier, der ere støttede paa